

Rally- glass stod i manus!

Trots intervjuer hela långa dagen är Ulf Malmros, regissör till aktuella *Tjenare Kungen*, på bra humör och lätt att prata med när Zoom träffade honom nere i Malmö i augusti i samband med lanseringen av filmen.

Tjenare Kungen är en fräsig musikfilm med en hel del kaxig "girlpower". Den handlar om ett tjejpunkband på 80-talet som gett sig tusan på att "få ut en singel till jul". Det är genomarbetat; 80-talet är in på huden närvarande i kläder och scenografi. Resten – ungdomars osäkerhet och identitets-sökande, hopplösa könsroller – är lika giltigt i våra dagar.

Det är en delikat balans i filmen mellan det skruvade och allvar. Är du rädd för allvar?

– Visst gillar jag det skruvade, det är en gammal skada. Ändå har jag försökt hålla det nere i den här filmen. Men jag gillar absolut inte filmer där man påstår saker jag redan vet, svarar Ulf och resonerar vidare kring nödvändigheten av klichéer i film – bara man maskerar dem snyggt. "Men det blir inte allvarligare för att man lassar in pedofili och incest i ett manus, det blir så lätt påklustrat och falskt."

80-talet då, varför 80-tal?

– Det är ännu inte ett så förbrukat årtionde och det var intressant att rent journalistiskt göra en massa research och lära sig saker.

En Rallyglass såg jag och Moviebox hade ni med.

– Jo, Rallyglass stod t o m i manus. Men det gick inte att ha med Kalles Kaviar även om den såg likadan ut då – det hade folk reagerat på och trott att vi missat, det där är känsliga saker. Annars gillar jag inte 80-talet, det var en intolerant tid. Det fanns bara plats för en åsikt i taget. Även alla filmare gjorde samma saker och sprang åt samma håll – dit där pengarna fanns.

Till skillnad mot idag?

– Nej man kalibrerar fortfarande in sig och gör de filmer man tror att makten efterfrågar. Det där har jag jävligt svårt för. Men det kanske är det lilla landets öde. Yrket regissör finns ju inte man gör film så sällan att det blir att börja om på nytt varje gång.

Dialogen löper fint i filmen. Hur jobbade ni, tjejerna var väl nyfödda på 80-talet?

– Jo, det stämmer. När jag skriver manus talar jag alltid fram replikerna för att höra hur de låter. Likadant

under inspelningen, jag pratar och distraherar mitt i tagningen allt, för att få fram liv. Min röst klipper vi sen bort i redigeringen. Sen tycker jag det är kul med språk. Det är bättre att skriva "sylvtgrotta" än "vill du ha en kaka?". "Konferensbyxor" som Kjell Bergqvist säger i filmen är roligare än bara byxor. Samtidigt får det inte bli en skrivbordsprodukt. Alla får inte låta som regissören! Men tjejerna var bra – största problemet var egentligen att de inte visst hur man sätter på en pickup.

Jag antar att ni lade mycket jobb och pengar på musiken?

– Cirka 8% av filmens totala budget på 17 miljoner gick till musikrättigheter. Så musiken är förstås viktig – tjejerna gick också två månader i rockskola innan inspelningen började. Mil-lan lirar trummor på riktigt, Abra sjunger själv även om alla musikscener förstås tas med playback. Men det mest spännande med musiken är att den i alla tider har fungerat som vattendelare i olika livshållningar, i ungdomars identitetsskapande, säger Ulf Malmros.

andreas hoffsten